PUBLICACIÓN: Ara
PAÍS: ESP
TIPO: Print
AVE: €21909.89
AUDIENCIA: 85000
AUTOR:
PÁGINA: 23
SUPERFICIE: 71.00 %
> 16 de noviembre de 2026 a las 0:00

ART

DANI RÍOS

Vista de l'exposició de l'artista Robert Llimós al Museu Can Framis de Barcelona.

Robert Llimós, un artista visionari que encara ens mira

La Fundació Vila Casas Can Framis revisita la seva etapa conceptual amb una exposició comissariada per Blanca Arias

ANTONI RIBAS TUR
BARCELONA

Abans de morir, el 26 d'octubre, l'artista Robert Llimós va fer el seguiment de l'exposició que el museu Can Framis de la Fundació Vila Casas li dedica: *És que encara no hi ha prou ulls a la cara?*, comissariada per Blanca Arias, que es pot visitar fins al 7 de febrer. Artista, investigadora i mediadora, Arias encara no n'ha fet trenta i parteix dels feminismes com a marc de pensament i d'acció. Així que el diàleg amb l'etapa conceptual de Llimós entre el 1969 i el 1973 no és evident, però el resultat val molt la pena. Com diu ella mateixa, no ha volgut entronitzar Llimós com un geni, sinó que s'ha amarat del seu caràcter "visionari" per mostrar que "la seva pràctica és contagiosa i que podem aprendre aquest desig de mirar". El títol, *És que encara no hi ha prou ulls a la cara?*, és una expressió extreta d'un poema que Rafael Santos Torroella va dedicar a Llimós.

"Abans que res, el Robert va ser un pintor. Quan fa una escultura o una *performance*, ho fa com a pintor", diu la comissària. Llimós va ser fill d'un pintor aficionat i d'una modista. Això últim es pot veure especialment en les escultures toves de lona de la primera sala. Una d'elles reprodueix la paraula *lona*. "Aquesta és una exposició que, tot i que parla del misteri i del misteri de veure, no pretén fer cap joc al visitant, sinó que es desvela des del principi. El que veurem és el que és. Si bé el Robert es va relacionar amb l'abstracció de formes imprevistes i molt intel·ligents, mai no va ser per fer-nos una jugada o per caure en les trampes del símbol, sinó que estem davant d'un exercici de treballar en la matèria que anticipa moltes de les preocupacions que avui dia treballen les artistes vinculades als nous materialismes", explica Arias.

El concepte i el cos

Per a la comissària de l'exposició, l'art conceptual català, com tots els conceptualismes, s'ha llegit des de l'afany per desmaterialitzar l'objecte artístic, però també està "íntimament vinculat al cos". "Qualsevol treball, qualsevol acció han estat creats per un cos que té una situació al món, que té una experiència vital i que, per tant, informa aquesta relació amb els materials –diu Arias–. El que m'interessava és fer notar que, fins i tot en el cas d'exposicions fetes d'artistes homes, blancs, cisheterosexuals, és a dir, que compleixen el retrat robot d'aquell artista que invoquem tota l'estona quan pensem en els grans artistes de la història de l'art, aquest cos també informa la pràctica artística". Amb aquest gest, Arias vol fer notar que sovint es tracta amb tics paternalistes la manera com es posa en relleu el cos de les dones o les persones LGBTI i les racialitzades. "Per a mi, el reconeixement del cos del Robert funciona també com un recordatori que quan parlem del cos mai no és el cos en abstracte sinó que és un cos", assegura la comissària.

Llegat Blanca Arias considera que per sobre de tot Llimós va ser un pintor

Constant El gest de mirar cap amunt l'acompanya tota la seva carrera

A la sala següent, les filmacions de tres accions, una de les quals porta per títol *Mediterrani*, mostren com la pintura s'encarna en els cossos, i recorden el desig de sortir a l'espai públic lliurement i apropiar-se'n a les acaballes del franquisme. Més endavant, tres neons que reprodueixen la paraula *veure* mostren la paradoxa que són enlluernadors. "Moltes vegades aquests fenòmens vinculats a l'enlluernament són també els que relacionem amb l'experiència mística, amb l'experiència visionària", adverteix.

"En els últims anys de la seva pràctica, el Robert repeteix els gestos de mirar cap amunt, de mirar en espiral, d'emmirallar-se, il·luminar-se o el fet de deixar-se il·luminar per la imatge –diu la comissària–. El gest de mirar cap amunt l'acompanya tota la seva carrera, fins i tot en aquests darrers anys en els quals ell s'identificava amb tot aquest univers dels alienígenes i dels organismes", explica Arias.

Precisament, a l'última sala quatre teles penjades al centre de l'espai estan envoltades per un reguitzell de petites aquarel·les de naus extraterrestres fetes en els últims anys. "Per a mi és important que s'entengui també que la serialitat és un desig de trobar la imatge perfecta –conclou Arias–. El Robert és un pintor extremadament prolífic perquè no es conformava mai amb cap imatge; insistia fins que la trobava. I això a mi se'm va revelar de forma molt directa quan vaig llegir el text que ell escriu el 2009 després de l'albirament, on deia que havia tingut sort de portar a sobre un bloc i un llapis perquè per fi havia trobat una imatge nova. Aleshores vaig entendre que tant era si eren els àliens o el que fos, el que a ell li feia il·lusió d'aquell fenomen és que havia trobat alguna cosa que abans encara no havia representat".

Onclusive
Todos los derechos reservados
https://onclusive.com/en-gb/talk-to-us/